

ФИЛИП К. ДИК

ВКУС НА УАБ

Превод от английски: Маргарита Златарова, 1989

chitanka.info

Товаренето беше към края си. Оптус стоеше с мрачно лице, скръстил ръце на гърдите си. Капитан Франко със самодоволна усмивка слизаше лениво по трапа.

— Какво има? — попита той. — Нали ви платиха за всичко?

Оптус мълчаливо понечи да си тръгне, но капитанът ловко настъпи края на дрехата му.

— Почакайте! Струва ми се, че с вас разговарям.

Оптус с достойнство се обърна.

— Връщам се в селото — той погледна животните и птиците, които товареха на космическия кораб. — Трябва да подготвям следващия лов.

Франко запали цигара.

— И какво ви струва? Само трябва да отидете в гората и толкоз. А на нас ни предстои дълъг полет...

Оптус, без да каже нито дума, се отдалечи. Франко се приближи към първия помощник.

— Как вървят работите? — Той погледна часовника си. — Сключихме добра сделка.

— Много съм зает, капитане. — Помощникът му хвърли неприязнен поглед и се качи на кораба. Франко се канеше да го последва и тогава го видя.

— Господи!

По пътеката вървеше Петерсън със зачервено лице и водеше на ремъчка нещо.

— Какво е това?

— Уаб — смутен отвърна Петерсън. — Купих го от един абориген за петдесет цента. Казват, че е твърде необичайно животно. Много уважавано.

Краката на уаба се подкосиха и той тежко седна на земята. Очите му бяха притворени, край повдигнатите му хълбоци кръжаха мухи.

— Уважавано? Това ли? — Франко побутна с крак уаба. — Та това е свиня! Огромна мръсна свиня.

— Да, сър, свиня. Местните я наричат уаб.

— Полезна твар. Тежи повече от четиристотин фунта.

Франко хвана с ръка кичур козина и го дръпна. Уабът отвори малките си влажни очи, устата му страдалчески се изкриви, от очите му се търкулнаха едри сълзи.

— Може би става за храна — нервно предположи Петерсън.
— Скоро ще разберем — каза Франко.

* * *

След излитането капитанът нареди да доведат уаба, за да го разгледа по-отблизо.

Уабът въздишаше и пъшкаше, докато се тътреше по коридорите.

— Хайде, върви, де! — раздразнено му подвикваше Джонс, като го дърпаше за връвчицата. Уабът отри хълбок о гладката хромирана стена и нахлу в стаята.

— Боже мили! — възкликна Френч. — Какво е това?

— Казват, че е уаб — отвърна Джонс.

— Да не е болен...

Уабът страдалчески извърна очи и огледа хората с печален поглед.

— Според мен е жаден — промърмори Петерсън и излезе.

Френч поклати глава:

— Никак не е чудно, че излетяхме с такава мъка...

Петерсън се върна с вода и уабът жадно започна да лочи.

На вратата се появи капитан Франко.

— Е, да видим... — Той се приближи и направи недоволна гримаса. — Значи за петдесет цента?

— Да, сър — отвърна Петерсън. — Яде всичко. Храних го със зърно, картофено пюре и мляко и с остатъци от кухнята. Обожава да плюска. А щом като се наяде, веднага се просва да спи.

— Ясно... — каза капитан Франко. — Сега относно неговите вкусови качества. Май че няма нужда да го угояваме специално. Според мен той вече е достатъчно тлъст. Къде е готвачът? Нека да дойде. Искам да се разберем...

Уабът престана да лочи и погледна капитана.

— Точно така, капитане. Предлагам да сменим темата на разговора.

В стаята настъпи тишина.

— Какво беше това? — проговори капитанът. — Това, последното.

— Уабът, сър — каза Петерсън.

Всички погледнаха уаба.

— И какво каза? Какво каза?

— Предложи да говорим на друга тема.

Франко обиколи уаба, като внимателно го оглеждаше от всички страни.

— Няма ли вътре в него някой абориген? — замислен произнесе той. — Май ще трябва да го аутопсираме.

— О!... — изхлипа уабът. — Нима в главите ви се въртят само аутопсии и убийства?

Франко яростно сви юмруци:

— Излез оттук! Който и да си — излез!

Уабът махна с опашка и неочаквано хлъцна.

— Моля да ме извините — смутено промърмори той.

— Не мисля, че вътре има някой — тихо каза Джонс.

Хората се спогледаха.

В помещението влезе готвачът.

— Викали сте ме, капитане!... Що за твар е това?

— Това е уаб — каза Френч. — Предназначен е за храна. Трябва да се пресметне...

— Според мен назря необходимостта да се обясним — прекъсна го уабът. — Вероятно трябва да си поговорим, капитане. Виждам, че ние с вас имаме различни възгледи по някои основни въпроси.

Капитанът дълго не отговори. Уабът спокойно чакаше, като облизваше муцуната си.

— Ела, моля те, при мен, в моята каюта — промълви накрая капитанът. Той се обърна и излезе от стаята. Уабът стана и се затътри подир него. Членовете на екипажа ги гледаха съвсем шокирани.

— Интересно ми е как ще свърши всичко това — каза готвачът.

— Е, добре, аз ще бъда в камбуза. Известете ми.

— Разбира се — отвърна Джонс. — Разбира се.

* * *

Уабът с въздишка се настани в тъгла.

— Трябва да ме извините. Боя се, че съм прекалено склонен към комфорт. С такова огромно тяло...

Капитанът нетърпеливо кимна, седна на бюрото и скръсти ръце.

— Добре — рече той. — Да започваме. И така, вие сте уаб.

— Сигурно. Поне така ме наричат аборигените.

— И говорите английски? И преди това ли сте имали контакт със земяни?

— Не.

— Тогава как?

— Не мога да кажа, че си давам сметка за това. Изучих вашия мозък.

— Моя мозък?

— Неговото съдържание, особено семантичния склад, ако разрешите така да се изразя...

— Разбирам — промърмори капитанът. — Телепатия. Разбира се.

— Нашият народ е много древен. Много древен и много тежкотоварен. Трудно се придвижваме. Вие очевидно разбирате, че едни такива тежкоподвижни и неповратливи същества се намират напълно под властта на по-пъргави и по-решителни. Ние нямаме никакви защитни средства. Прекалено непохватни сме, за да бягаме, прекалено пасивни, за да се бием, премного добродушни, за да ходим на лов за други...

— И с какво се прехранвате?

— С растения, със зеленчуци. Ние сме много търпеливи и благожелателни. Живеем си и оставяме и другите да живеят... Именно поради това аз по най-категоричен начин възразявам да ме пуснат за храна. Виждам в главата ви образ — част от моето тяло в хладилника, малко в тенджерата, късче за вашата любима котка...

— Значи вие четете мисли — каза капитанът. — Любопитно. Какво още умеете да правите?

— Всякакви дреболии — разсеяно отвърна уабът, като огледа каютата. — Тук е приятно. Виждам, че обичате чистотата. Уважавам чистоплътността като черта от характера. Някои от нашите птици са много чисти. Изхвърлят боклука от гнездата си и почистват.

— Да-да — кимна капитанът. — Но да се върнем на темата.

— Имате право. Вие споменахте, че смятате да ме изядете. Чувал съм, че на вкус сме много добри. Малко сме тлъстички, но месото ни е

крехко. Но как да установим здрава връзка между нашите народи, ако изпаднеме в такива варварски отношения! Да ме изядете. Бих предпочел да обсъждам с вас сериозни въпроси на философски теми, върху изкуството...

Капитанът стана.

— Философия... Работата е в това, че имаме затруднения с продуктите. Неочакваната повреда...

— Зная. Но ако спазваме принципите на вашата демокрация, трябва да хвърляме чоп. Или нещо от този род. В края на краищата демокрацията е призвана да защитава правата на малцинството. Изхождайки от положението, че всеки притежава право на глас...

Капитанът се приближи до вратата.

— Стига! — каза той и отвори вратата. После отвори уста, докато натискаше с пръсти дръжката на бравата.

Уабът се провря покрай него и клатушкайки се, се затътри по коридора, потънал в размишления.

* * *

В стаята беше тихо.

— Както виждате — говореше уабът, — много елементи от легендите и митовете са общи. Ищар, Одисей...

Петерсън мълчаливо седеше на стола и гледаше в пода.

— Продължавай — рече той. — Моля те, продължавай.

— Аз намирам във вашия Одисей характер, общ за много народи. В моето разбиране Одисей символизира идеята за раздяла със семейството и отечеството. Процесът на индивидуализацията, обособяването...

— Но Одисей се връща вкъщи. — Петерсън погледна в илюминатора безбройните звезди. — В края на краищата се връща вкъщи.

— Това е дълг на всички разумни същества. Странникът, който се завръща в родината...

Вратата се отвори. Уабът замълча и обърна глава.

В стаята влезе капитан Франко, а след него и другите.

— Ти добре ли си? — попита Френч.

— Аз ли? — удивен отвърна Петерсън.

Франко измъкна пистолета.

— Ела тук — нареди той на Петерсън. — Стани и ела тук!

Настъпи тишина.

— Идете — каза уабът. — Това няма значение.

Петерсън стана.

— Защо?

— Аз заповядвам.

Петерсън се приближи до вратата и Френч го хвана за ръката.

— Какво става? Какво ви е? — Петерсън със злоба се отскубна.

Франко се приближи до уаба. Оня лежеше в ъгъла, притиснат до стената, и гледаше капитана.

— Поразително — каза уабът. — Вие просто сте обладан от желанието да ме изядете. Не мога да разбера защо...

— Ставай! — заповяда му Франко.

— Както желаете — уабът, пъшкайки, се надигна. — Имайте търпение. Трудно ми е.

Хълбоците му трескаво се надигнаха, езикът му глупаво провисна.

— Стреляйте! — каза Френч.

— За бога! — възкликна Петерсън.

Към него рязко се обърна Джонс, в очите му проблясваше страх:

— Ти не видя капитана — замръзнал като статуя с отворена уста. Ако не бяхме го намерили, така щеше и да си остане.

— Вие да не би да се страхувате? — промълви уабът. — Нищо лошо не съм ви сторил. Отвращава ме идеята за насилие. Само се опитах да се защитя. Да не мислите, че с радост ще се втурна към смъртта си? И аз съм разумно същество, както и вие. Искан да разгледам вашия кораб, да се запозная с вас. Аз предложих на аборигена...

Пистолетът трепна.

— Виждате ли — каза Франко. — Така си и мислех.

Уабът приседна, дишайки тежко на пресекулки.

— Тук е горещо. Предполагам, че се намираме близо до двигателите. Атомна енергия. Вие сте постигнали много в техническо отношение. Очевидно равнището на развитието на науката не съответствува на вашата морално-етична...

— Целете се в главата, капитане — каза Френч. — Тя така или иначе не става за храна. Не стреляйте в гърдите. Ако се пръсне гърдният кош, ще се наложи да вадим кости.

— Чуйте ме — като облиза устни, сподавено проговори Петерсън, — какво ви пречи? Питам ви! В края на краищата той е мой и вие нямате право да го убивате.

Франко вдигна пистолета.

— Отивам си — промърмори Джонс. Лицето му беше побеляло и покрито с капчици пот. — Не мога да гледам това.

— Аз също — рече Френч.

Той се промъкна през вратата. Петерсън остана на прага.

— Ние с него говорехме за митовете. Той никому не причинява зло...

Петерсън излезе.

Франко бавно се приближи към уаба. Оня бавно вдигна глава, преглътна, после рече:

— Много глупаво. Жалко, че се решихте... Можете ли да ме погледнете в очите? Способен ли сте за това?

— Мога да те гледам в очите — каза капитанът. — В нашата ферма имаше шопари, мръсни тлъсти шопари... Да, способен съм на това.

И като гледаше в сияйните влажни очи на уаба, той натисна спусъка.

* * *

Вкусът му беше превъзходен.

На масата цареше пълно мълчание. Единственият, който изпитваше удоволствие от яденето, беше капитан Франко.

— Допълнително? — предложи той, като огледа членовете на екипажа. — Може би малко вино, а?

— Благодаря — рече Френч. — Всъщност аз ще се върна в навигаторската кабина.

— Аз също. — Джонс стана и с трясък отмести стола си. — Ще се видим по-късно.

Капитанът го изпрати с поглед. Още няколко души се извиниха и се измъкнаха от масата.

— Какво им става? — попита капитанът Петерсън. Оня гледаше в чинията си картофите, граха и дебелилото парче крехко топло месо.

Отвори уста, но не издаде нито звук.

Капитанът сложи ръка на рамото му.

— Сега всичко това са органични съединения. — Франко с наслада предъвкваше. — Лично аз обичам да си хапвам. Това е едно от малкото прости удоволствия, достъпни за живите същества. Ядене, почивка, размишления, приятна беседа.

Петерсън кимна. Още двама излязоха от трапезарията. Капитанът отпи глътка вода и въздъхна.

— Какво пък, трябва да призная, че обедът беше чудесен. Слуховете във връзка с вкуса на уаба се оказаха верни. Превъзходен е.

Той попи устните си със салфетката и се облегна на стола. Петерсън мрачно гледаше надолу.

Капитанът се наклони напред.

— Добре де, добре. По-бодро. Хайде да си поговорим.

Той се усмихна.

— Когато ни прекъснаха, аз говорех за ролята на Одисей в митовете...

Петерсън рязко вдигна глава.

— Та така — продължи капитанът, — Одисей, както аз го разбирам...

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 4,5/1989 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.